

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **MR,**

zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretské náměstí 101/5, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. května 2023, č. j.: 107881-3/2023-MZV/
OPL

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Velvyslanectví České republiky v Moskvě ze dne 14. února 2023, čj. 1021-2/2023-MZV/MOSKKO. Ve správním řízení byla pravomocně zamítnuta žádost žalobce o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a zastaveno řízení o žádosti o vydání k dlouhodobému pobytu za účelem společného

soužití rodiny na území podle ust. § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“).

[2] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je reagováno na odvolací námitky žalobce. Je zde uvedeno, že osobní podání žádosti je zákonem stanovený primární způsob, který je ústavně konformní, upuštění od osobního podání je pak výjimečná možnost, pokud by trvání na splnění povinnosti bylo mimořádně tvrdé či nepřiměřené. Samotná existence rodinných vazeb na území České republiky není důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti, intenzita zásahu do soukromého a rodinného života nebude vysoká, neboť dcera zde žije ve funkční rodině a matka se o ni může po určitou dobu starat, stejně jako je možné zajistit kontakt se členy rodiny prostřednictvím komunikačních nástrojů. Žalobci nebylo uloženo žádné nucené vyhoštění z území České republiky, ale má vycestovat z toho důvodu, že hodlá požádat o pobytové oprávnění. Lhůta 270 dnů je maximální, není však pro rozhodnutí podstatná. K námitkám týkajícím se současné geopolitické situace je uvedeno, že ty jsou pouze obecné, občané Ruské federace jsou oprávněni o tento druh oprávnění požádat i po nabytí účinnosti nařízení vlády č. 200/2022 Sb., letecké spojení a zastupitelský úřad Moskva žádosti o pobytová oprávnění přijímá. Chybějící rodinné či sociální zázemí v zemi původu není důvodem pro upuštění od osobního podání. K rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. listopadu 2022, čj. 55 A 20/2022-81, je uvedeno, že se jedná o ojedinělý názor, z něhož nelze dovozovat ustálenou rozhodovací praxi, Nejvyšší správní soud pak svým rozsudkem ze dne 30. března 2023, čj. 4 Azs 19/2023-34, jiný obdobný rozsudek krajského soudu zrušil. Ohledně námitky skutkově obdobných případů je uvedeno, že ty nebyly shledány (poukazováno je na upuštění od osobního podání nezletilých sourozenců, kteří se do nelegálního postavení dostali pochybením rodičů).

[3] Žalobce v podané žalobě v podstatě uvádí shodné skutečnosti, jako v žádosti a průvodním dopisu k této žádosti ze dne 3. ledna 2023. Obsah a rozsah pojmu odůvodněný případ záleží na čase a místě aplikace právní normy a individuálních skutkových okolnostech, což se má odrážet v odůvodnění rozhodnutí. Podle názoru žalobce odůvodněným případem jsou okolnosti, které v žádosti uvedl (jeho faktická přítomnost na území, nemožnost návratu do země trvalého bydliště – na Ukrajinu, státní občanství manželky a nezletilé dcery, nemožnost návštěv rodinných příslušníků v případě přesídlení, absence sociálního a rodinného zázemí v zemi státního občanství, současná geopolitická situace, nepřiměřený zásah do práva na respektování soukromého a rodinného života, marné vyčerpání pobytového statusu na území). Poukazuje na judikatorní výklad pojmu odůvodněný případ, konkrétně uvádí, že rozhodnutí má faktický a právní dopad na nezletilé dítě a manželku, na plnění školní docházky a integraci do české společnosti, takže je podle jeho názoru nemožné, aby jej následovala do země původu, výklad považuje za příliš restriktivní a neurčitý. Tato část žaloby je velmi obecná a v podstatě pouze cituje z části odůvodnění rozhodnutí soudů. Za nepřiléhavý považuje odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, čj. 1 Azs 296/2018-35, neboť se týká jiného řízení, a poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2021, čj. 2 Azs 265/2020-38, poukazuje na správní praxi ohledně nezletilých cizinců a na další případy, které uváděl v žádosti, a na případ v Hanoji, kdy bylo upuštěno od účasti matky nezletilého dítěte. Namítá, že úřady výkladem nevěnovaly pozornost nejlepšímu zájmu nezletilé dcery, k rozdílnému občanství otce, odloučení rodinných příslušníka a

geopolitické situaci. Poukazuje na to, že situace v době podání žádosti o vízum v roce 2019 byla odlišná, neboť mezitím vypukl ozbrojený konflikt na Ukrajině, a došlo tak ke změně situace, opakuje, že není možné vyloučit, jak dlouho bude jeho odloučení od rodiny trvat. Dále poukazuje na to, že se není vyloučeno to, že podávání žádostí bude zastaveno a on nebude mít možnost jej podat.

[4] Žalobce dále namítá absenci posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, zásah považuje za nepřiměřený a k tomu cituje judikaturu, konkrétně nic nezmiňuje.

[5] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž odkazoval na odůvodnění správních aktů a proběhlé řízení. Odůvodnění se zabývalo všemi konkrétními tvrzeními žalobce, účel byl hodnocen při hodnocení dopadů vycestování na rodinnou situaci, žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu, který se týkal nezletilé žadatelky, je proto nesrovnatelný, v dalším případě se jednalo o studenta, který pobíral stipendium, rodinnou situací se rozhodnutí zabývalo, námitky týkající se geopolitické situace jsou velice obecné, poukaz na jiný rozsudek Nejvyššího správního soudu se týkal specifické situace v době nárůstu COVID-19.

[6] Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali.

[7] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[8] Podle ust. § 169d odst. 3 zákona o pobytu: „Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.“

[9] Předně k celkovému vyznění žalobní argumentace a přednesu zástupkyně žalobce při ústním jednání soud uvádí, že je na rozhodnutí cizince, jaký pobytový režim si zvolí. Tím určuje, o čem bude správní řízení vedeno, i způsob jeho zahájení. Pokud si zvolí takový pobytový režim, který stanoví určité podmínky pro podání žádosti, musí si být cizinec vědom toho, že tyto podmínky bude muset splnit, pokud nenastane jiná okolnost, kterou zákon umožňuje tyto podmínky změnit. Napadeným rozhodnutím nebylo

rozhodnuto o povinnosti vycestování cizince, ale o způsobu podání žádosti jím zvoleného pobytového režimu.

[10] Touto jinou cestou je v daném případě možnost upuštění od osobního podání žádosti. Podle názoru soudu žalobce podmínky pro takovou možnost nesplnil, přičemž judikatura, které se dovolává, nelze na jeho případ aplikovat, neboť se veskrze týká nezletilých cizinců, nebo stanoví obecná pravidla, která podle názoru soudu byla v daném případě žalovaným dodržena.

[11] V žádosti (konkrétně v průvodním dopisu k žádosti) žalobce uvedl, že k upuštění osobního podání žádosti uvádí existenci rodinných vazeb, zastavení zpracování vízové agendy na zastupitelských úřadech, probíhající válečný konflikt, absenci zázemí v zemi státního občanství. Všechny tyto konkrétní důvody posouzeny byly, a to jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí (strana 4 až 6 odůvodnění). V odvolání žalobce s takovým posouzením nesouhlasil, jiné konkrétní důvody neuplatňoval.

[12] Soud s posouzením žádosti žalobce o upuštění od osobního podání žádosti souhlasí. Skutečnosti, které žalobce uváděl, nenabývají takové intenzity, aby znemožňovaly osobní podání žádosti na českém zastupitelském úřadu v Moskvě. Tento úřad žádosti přijímá, typ pobytového oprávnění, o něž žádá žalobce, vyřizuje. Skutečnost, že probíhá válečný konflikt, pak sama o sobě nemůže mít ještě vliv na to, aby žalobce takovou žádost osobně podal, žalobce v tomto směru nic ani v žalobě konkrétně netvrdí, jak by se na jeho situaci tato skutečnost měla projevit v tom smyslu, že by podání žádosti osobně znemožňovala. Pokud poukazuje na své rodinné vazby zde v České republice a neexistenci zázemí v zemi občanství, pak soud souhlasí s žalovaným, že tyto skutečnosti nejsou takové intenzity, aby odůvodnily upuštění od osobního podání žádosti, neboť se jedná sice o jistý diskomfort pro žalobce, který však není nepřiměřený, a je dočasné povahy.

[13] Žalobcem namítaná judikatura takový závěr nemůže zvrátit, neboť se týká buď skutkově nesrovnatelných případů zejména nezletilých cizinců, nebo z ní žalobce vytrhává okolnosti, které z rozhodovacího důvodu nevyplývají a nelze je aplikovat na souzenou věc. Pokud uvádí, že pojem odůvodněný případ byl interpretován neurčitě a restriktivně, pak nic takového soud nezjistil, výklad podle jeho názoru odpovídá běžně aplikované judikatuře. Tato část žalobního bodu je navíc tak obecná, že na ní nelze konkrétněji reagovat. Pokud obecně uvádí, že správní úřad nepřihlédl k jeho situaci, pak soud odkazuje shora na odůvodnění rozhodnutí, které důvody, které žalobce uváděl, konkrétně hodnotilo. Toto hodnocení nijak nevybočuje z žalobcem namítaného právního názoru (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, čj. 9 Azs 213/2018-22 a další uváděná rozhodnutí). Pokud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, čj. 9 Azs 213/2018-22, pak ten se týkal nezletilého žadatele, u rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. února 2021, čj. 2 Azs 265/2020-39, se pak věc týkala studenta, který v České republice studuje, jímž žalobce není, proto použití jeho závěrů na tuto konkrétní věc soud považuje za nemožnou. Pokud žalobce uvádí, že měl být hodnocen faktický dopad na nezletilé dítě, ten podle názoru v odůvodnění hodnocen byl (strana 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí), totéž lze uvést i k namítanému nehodnocení účelu podání žádosti (strana 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí). V případě rozsudku

Krajského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2023, čj. 51 A 54/2021-46, se rozhodovací důvod kasačního rozsudku týkal nedostatečného hodnocení možnosti cestování v souvislosti s onemocněním covid-19. Žalobce cituje odstavec 33 odůvodnění tohoto rozsudku, které však zjevně není samotným hodnocením podané žaloby, ale doplňujícím názorem soudu. Podle názoru soudu v tomto konkrétním případě důvody tvrzené žalobcem týkající se krátkodobého odloučení od rodiny hodnoceny v celém souhrnu byly, proto nelze bez dalšího závěry z jedné části odůvodnění tohoto rozsudku automaticky použít na tento souzený případ.

[14] Totéž se dá uvést u žalobcem namítaných rozsudků Nejvyššího správního soudu, které se týkaly zcela jiných skutkových situací, již zmíněných (cestování v době omezení nemocí covid-19, student studující v České republice, nezletilý žadatel).

[15] Žalobce v žalobě tyto skutečnosti neustále opakuje, soud tak při jejich hodnocení odkazuje již na řečené – krátkodobé odloučení od rodiny z důvodu nutnosti osobního podání žádosti o tento typ pobytového oprávnění soud považuje za předvídatelnou okolnost, která je stanovena právní normou, a pokud žalobce chce tento typ pobytového oprávnění využít, nebrání mu v osobním podání žádosti žádné nepřekonatelné či nemožné podmínky splnění – žalobce může do země státního občanství vycestovat, zde podat žádost, která je zastupitelským úřadem České republiky vyřizována a přijímána. Skutečnost, že žalobce zde má rodinu s nezletilým dítětem, není sama o sobě takové intenzity, která by mu tuto možnost podání žádosti znemožňovala.

[16] Pokud žalobce namítá, že žalovaný neměl vycházet z toho, že o obdobné pobytové oprávnění požádal v roce 2019, neboť geopolitická situace se změnila, soud uvádí, že z odůvodnění jasně vyplývá, že byla hodnocena možnost podat takovou žádost ve vztahu k důvodům, které žalobce uváděl. Je pochopitelné, že geopolitická situace se změnila, to však neznamená, že by nemohlo být podpůrně poukázáno na to, že žalobce takovou žádost v minulosti určitým způsobem podal, tedy takový způsob využil a není tak vyloučeným z důvodu jeho osoby či jiných okolností.

[17] Ohledně námitky absence posouzení přiměřenosti soud uvádí, že takové hodnocení nemusí být součástí rozhodovacích důvodů, pokud ty jsou konkrétně posouzeny, což se v daném případě stalo. Soud tak v obecnosti odkazuje na žalovaným zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. března 2023, čj. 4 Azs 19/2023-34, který provedení testu přiměřenosti žalovanému nijak neukládá a vysvětluje s ohledem na zákonnou úpravu, proč takový postup není nutný.

[18] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy - tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 21. prosince 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu